Mõisto sannad.

1. Parrem on omma haggane, kui wõõra selge leib.
2. Parrem lahja laudas, kui lihhaw metsas.
3. Panne känno ümber ehhet, siis on känd illus.
4. Olgo pääw ni pitk kui ta on, ommeti ta õhtusse saab.
5. Midda armsam laps, sedda kibbedam wits.
6. Kurri sigga monda wigga.
7. Kül keleto peab weddama, mis meleto peäle panneb.
8. Kui tõ on tehtud, siis on hea hingata.
9. Kui rahha loetakse, siis minne wälja; kui tööd tehhakse, siis tulle liggi.
10. Kui tõ ni palk.

Lõukoer ja seäsk.

Keik metsalomad kartsid lõukoera, ei tohtind ükski temma liggi tulla. Sulge seäsk lendas ommeti temma jure, ja ütles: „Weame kihla, et minna ollen sinnust wäggewam, sest minna wõin sind kül waewata, agga sinna ei sa minnule ühtegi wigga tehtud."

Weddasid kihla. Teised metsalomad wahtisid kaugelt, kumb neist pidi wõimust sama, kas inneto suur lõukoer, woi pisioke seäsk.

Seäsk tulli, pistis lõukoera ninnasse. Temma pühkis käppaga. Jubba jälle seäsk pistab, ja waewas nenda tund otsa sedda waest lõukoera, senni kui ta omma terrawa küüntega omma ennese jämmeda ninna sai keik werriseks ärrakiskunud.

Lõukoer ohkas ja ütles: „Oh, sinna